

Celkový pohled na palác Ishak Pasha

PŘÍBĚH JEDNÉ LEGENDY

ANEB JAK JSEM VIDĚL NOEMOVU ARCHU

Existují příběhy, které zná snad celý civilizovaný svět a rozhodně k nim patří biblické vyprávění o Noemově arše. Pak jsou další legendy, které se tradují napříč kontinenty a náboženstvími, sem patří mnoho staletí předávané zkazky o celosvětové potopě. Že oba příběhy spolu souvisí, je více než jasné.

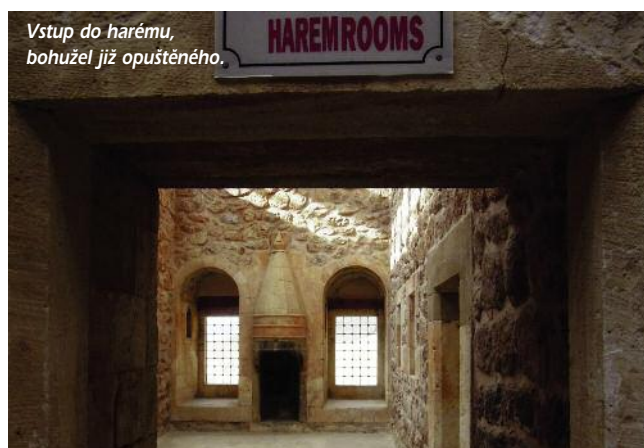
Povídání o Noemovi a jeho záchranné misi mne doprovázelo od raného dětství, nejprve v podobě více pohádkové, kde byla zachraňována zvířátka, později již jako příběh z Bible, který měl mnohem hlubší podtext. Postupem let jsem získával další informace, které vše posouvaly dále, a do říše fantazie, kde jsem slyšel funění a kopýtka na Archu nastupujících zvířat, začaly pronikat informace ze světa reálného. Bájná hora Ararat (5156 m n.m.) našla své skutečné místo na mapě. Dověděl jsem se, že legendy o potopě si předávají domorodci z Bolívie, Austrálie, Aljašky, Ruska. Údajně prý existuje takovýto příběhů na 270, takže na tom asi něco bude. Vše dovršily informace, že pozůstatky Noemovy archy byly skutečně nalezeny, navíc v místech, kde podle všech legend měly být, tedy poblíž Araratu. A tak vznikla velká výzva, přesvědčit se na vlastní oči.

VSTUPNÍ INFORMACE

Netřeba snad připomínat příběh o Noemovi, zkaženosti lidstva, božím hněvu, Arše, potopě a záchraně. Vše se mělo odehrát v roce 2104 před naším letopočtem, zde se pověsti rozcházejí, nicméně základ zůstává zachován, například i v Eposu o Gilgamešovi. Pro nevěřící se až do roku 1959 jednalo o pouhou legendu z Bible, ale toho roku, při kontrole leteckých snímků z mapovacího projektu NATO, našel turecký armádní kapitán L. Durupinar podivný útvar připomínající velkou rozpadlou loď. Vyvýšenina, tedy onen neobvyklý útvar je dodnes označován jménem svého objevitele. Ale co důstojník tehdy objevil, není dodnes spolehlivě vyjasněno.

Čajovna nebo ulice, v Dağubeyazitu jedno.

Vstup do harému, bohužel již opuštěného.

Druhou skupinu mých informací tvořily údaje z map a zkušenosti předchozích cestovatelů. Bohužel vše bylo nejen několik let staré, ale až rozporuplné, především díky tomu, že Archa leží jen několik km od hranic a navíc uprostřed neklidného Kurdistanu, kde se situace rychle mění podle polického vření. Dokonce jsem se dočetl ve zcela novém článku, ale to až po návratu, že je pro turisty zcela nepřístupná, protože leží uprostřed vojenského prostoru.

Silnice
z města
Dağubeyazi
tu směr
hory

PRVNÍ POKUS

Pokud chcete vidět Noemovu archu, musíte procestovat celým Tureckem až k jeho východní hranici s Iránem a Azerbajdžánem (z Prahy asi 3 500 km). Východiskem je poněkud zaprášené pohraniční město Dağubayazit, kam se dostanete linkovým autobusem, na kterých stojí veškerá doprava po Turecku. Prošli jsme město, navštívili Ishak Pasha Serayi, vedle Archy druhou turistickou zajímavost. Ovšem prohlídka Seraye stojí za výšlap (nebo cestu taxikem) asi 5 km nad město, ostatně kdo může navštívit harém, sice již opuštěný, ale především zrekonstruovanou stavbu, která je vrcholem otomanské architektury.

Odpoledne jsme začali hledat spoj na Nuhun Gemisi, či Nuh's Ark, tedy Noemovu archu, což zprvu nebyl problém. Ten začal vznikat až po hodině čekání na odjezd dolmuše (malý mikrobusek pro místní dopravu), zatím se setmělo, a my konečně vyjeli po silnici D100, až jsme dojeli přímo k iránské celnici, kde všichni vystoupili. Řidič neustále opakovat: „No problem“, vrátil se kousek a odbočil na vedlejší cestu k Arše. Ovšem asi po 2 km zastavil před vojenskými zátarasy s ozbrojenou hlídkou, zde nám přestal rozumět a odjel do nedalekého domu, kde „náhodou“ bydlel. Důstojník nám i přes velmi chabou angličtinu rezolutně vysvětlil, že dál nemůžeme, ani tady nesmíme nikde přespát. Takže pěšky a stopem zpět do Dağubayazitu, kde jsme na jakési louce na okraji zástavby přespali.

DRUHÝ POKUS

Ráno bylo milostné, modré nebe, nikdo nás nevyhodil a navíc ze spacáku výhled na sluncem ozářený Ararat. Po sbalení věci nás místní dobrodinec, využívajíc zaklínadlo „No problem“, odvezl na stejné místo, kde začala včerejší anabáze. Nakonec jsme vsadili na jistotu a najali si taxi. Ovšem nejprve jsme úspěšně usmlouvali cenu, protože jsme již dobře věděli, že k Arše to není 100 km, jak tvrdil řidič, ale necelých dvacet. Tam i zpět a asi půl hodiny čekání na místě za 50 lir, tedy necelých 600 Kč. Nastala stejná cesta jako včera večer, ale vojenské zátarasy byly průjezdné. Vedlejší prašná silnička k Arše je strmá. Toyota jela na jedničku a to sotva, ale těch asi 6 km odbočky od hlavní, navíc do nadmořské výšky asi 1900 metrů, vystoupala. Sem tam stádo ovcí, jinde vojenský objekt, kulometné hnízdo a najednou dost. Parkoviště a podivná, červená stavba, to je malé muzeum a návštěvnické centrum z roku 1988, odkdy na něj nikdo nesáhl. Od budovy je krásný výhled na Ararat. V okolí je na jedné straně horská stráž, na opačné rozsáhlé údolí pod vyhaslou sopkou, uprostřed něho neobvyklý útvar, Archa, konečně.

Podivný útvar, je to Archa nebo hříčka přírody?

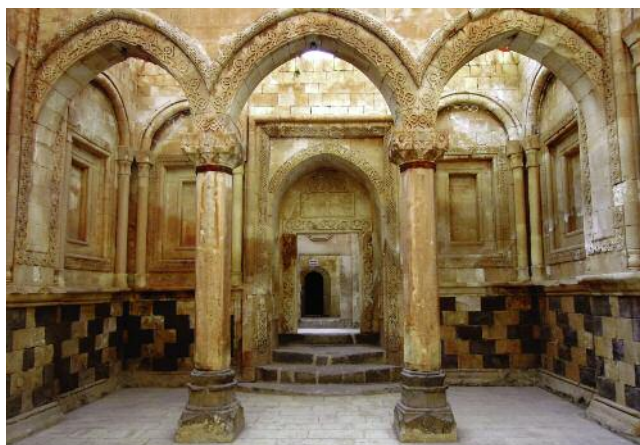
Palác Ishak Pasha z nadhledu

Ararat v plné kráse, tentokrát bez své obvyklé mračné čepičky

CO TAM VLASTNĚ JE

Od objevení podivného útvaru ve tvaru rozpadlé velké lodě se odvíjí neukončený spor, co to je. Jedna skupina lidí tvrdí, že jde o pozůstatky skutečné Archy. To dokazují jednak rozměry, tvarem a umístěním objektu, ale také nálezy zkamenělého dřeva, zvířecího trusu a chlupů a dalšími objevy, například stabilizátorů v podobě balvanů s otvory, ale rovněž ocelovými nýty dodnes držícími zkamenělé dřevo. Tuto verzi údajně potvrdil i Dr. Brandenburger, odborník na letecké snímkování, který v 60. letech odhalil raketové základny na Kubě. Druhá skupina, tvořená především střízlivými vědci, vše pak vyvrací a tvrdí, že „sice jde o víceméně neobvyklý geologický úkaz, ale nikoliv o Archu samotnou.“ Jejich argumenty vycházejí z poznatků a metod západní vědy. Ovšem dodnes nebyl proveden důkladný výzkum místa, natož s využitím nejmodernější techniky. Poslední průzkum započal v roce 1977 a prováděl jej Ron Wyatt. Vše skončilo v roce 1987, kdy zde byla slavnostně otevřena přírodní rezervace, což mělo být projevem potvrzení pravosti Archy ze strany tureckých úřadů. Jak se v tom má jeden vyznat?

Odpovědět si musí každý sám, podle míry svého poznání, přesvědčení, podle hloubky své víry. Problém Archy, ale i ostatních „záhad“, které současná věda neumí jednoznačně dle svých imperativ vysvětlit, vše se přechází učeným tichem až ignorací. Co kdyby z objasnění pro nás něco vyplynulo? Něco, co se neslučuje s naší současností, něco, co by nás nutilo zamyslet se a, nedej Bože, přehodnotit model našeho současného chování.

Pohled do bývalých lázní v paláci Ishak Pasha

Proto se jen popisuje, měří, fotografuje, ale raději se moc nešťourá, aby se náhodou nepoodkryla nepříjemná pravda, v případě Archy jasně popsána v Bibli.

Sám za sebe mohu napsat jen tolik, že jsem viděl něco skutečně neobvyklého a především působivého. Ačkoliv po předchozích odkrytech je střed Archy, tedy původní paluba, kde byly nalezeny zkamenělé trámy, žebra a kovové prvky, zakonzervován zasypáním a k vidění je pouze zborcený obvod plavidla, i tak útvar působí více umělým původem než přírodním. Můj zážitek jistě nabyl na intenzitě zdolanou vzdáleností od domova, mystikou celého příběhu, ale také zcela prokazatelným kouzlem a energií samotného místa a okolní krajiny. Stálo to za to.

Ještě upřesnění nejen pro návštěvníky Turecka: turecká káva neexistuje, to je výmysl Čechů, turecký čaj není přeslazený, vypil jsem jich v místních čajovnách desítky a ani jednou mi jej předem neosladili, to se prý dělá jen turistům v rezortech.